

DE MARCO AURELIO

Marcus Aurelius, imperator Romanorum, natus Romae die 21 mensis Aprilis anno p. Chr. n. 121, regnavit ab anno 161 usque ad annum 180, quo mortuus est die 17 mensis Martii 180 Vindobonae. Reliquit scripta quae postuma edita et εἰς ἑαυτὸν inscripta sunt; quorum duodecim libris agitur de imperatoriis vita eiusque sententiis, quas propriis rerum hominumque observationibus et libris maxime philosophorum nisus composuit. A Frontone aliisque viris doctis optime litteris iuvenis institutus, postea vir rebus politicis imprimis deditus, non iam tantopere atque adulescens olim artibus liberalibus et philosophia navare poterat operam; et imperator anno 161 factus tot negotiis occupatus erat, ut cotidie veneno frui ad vires corporis excitandas cogeretur; venenum pulvere carnis viperinae pane mixtum princeps in dies edebat, ut Galenus 14, 3-5 narrat; idem medicus medicamenta imperatori parabat, ut exempla afferam χιναμῶν 14, 64; theriaca quoque utebatur (14, 24-25), quem imperatorium morem cives Romani divites sequebantur; imperatore mortuo ille mos insanissimus esse desiit; febribus porro saepe M. Aurelius laborabat (Galenus 14, 657) quae coma (κῶμα), morbum periculosum, comitabantur. Qua veneni edendi perpetua consuetudine et corporis nervi et mentis linguaeque facultates perquam debilitabantur, ut princeps neque clare neque continuo cogitare posset neque integram sententiam totam dicere; satis lente loquebatur, eiusque vultus in statua Capitolina monstrant perspicue insignia morbi eius, quem coma medici nominare solent; imperator solum magna cum intentione oculos apertos tenere potest. Galenus M. Aurelium probum (χρηστόν) et humanum (φιλόανθρωπον) fuisse iudicat (14, 650). M. vero Aurelius ipse Galenum unicum philosophum aequalium esse existimavit (14, 660), quo quidem de Galeno iudicio ille imperator vir criticus numquam possit haberi. M. Aurelio denique mortuo